

Forfatter: Winther, Christian

Titel: De see paa Dig med Øjne milde

Citation: Winther, Christian: "De see paa Dig med Øjne milde", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 310. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-workid96988/facsimile.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

For Hvem tør jeg sanke den qvægende Høst?
Med Hvem skal jeg dele den friske Sommerlyst,
Og drikke af Blomsternes Skaaler?
Jeg veed det jo nok — men ak! det er mit Savn,
At end i det Fjerne hendes elskede Navn
Liig Vaaren mig lokker og straalér!

De see paa Dig med Øjne milde,
De mæle intet bittert Ord;
De tale, tidligt eller silde,
Saa sødt, imens de staae i Flor.

Og deres Tankekreds er sluttet
I den, som pleier dem saa ømt;
De glemme saligt i Minuttet,
Hvad i Minuttet de faae drømt.

Til Tak de skjænke, hvad de eie,
Saa stærkt og puurt, som de det fik,
Mens de mod Solens Aasyn dreie
Med Længsel deres vaade Blik.

De er saa venlige, saa bløde,
Al deres Tanke reen og smuk;
De leve uden Sorg og Brøde,
Og slumre hen — foruden Suk.

— O, var jeg dog, som Blomsten, stille
Og uden Vildhed i mit Sind!
Jeg følte da med Taalmod trille
Kun Duggens Taare paa min Kind;

Jeg kunde tale med Dig rolig,
Som den, med Smilet om min Mund;
Du bøied Dig saa trygt, fortrolig
Og læste i mit Hjertes Grund;

Jeg leved ved Dit Øies Stjerne,
Som Blomsten, varm af Solens Glød;
Og ak! hos Dig jeg døde gjerne,
Naar Du med Veemod saae min Død.

Svæv hid med al Din Pragt og Pryd,
Du milde Luft fra lune Syd, —
Hid over Land og Vover;
Bring Du os Solen, Regn og Dug!
Væk i mit Hjerter alle Suk
Til Sang, som endnu sover.

Opløft kun freidigt Du Din Røst,
O, Bølge! trindt om grønne Kyst,
Og hæv Dig dybt fra Grunden!
O, vug mig i Din stærke Favn,
Saa Alt — undtagen hendes Navn —
Maa synke *glemt* til Bunden.

Stig op af Jordens Moderskjød
Saa hvid som Snee, som Duun saa blød,
Du høie, rene Liliel
Og lær mig ved Dit fromme Smil
For Længsels smertefulde Pii
At bøie fromt min Villie.